

Kağıtla gelen, kağıtla gider. Kağıttan gelen bilgi, başka bir kağıttaki kelimelerle yok edilir. Hayattan gelen bilgi, hayatla gider. Günlük hayatın içinde insanların nasıl *çalıştığını* anlayan biri, sadece kağıt üretmiş birinden daha *iyi* hayatta kalır. Ancak günlük hayatın da geçici ve sınırlı olmak gibi bir kusuru var, bu kusurdan dolayı en iyisi, yazıyla hayat birleştiren *flaneur* anlayışı: Hayatın kendisinin her zaman kuralları belirlediğini, oyunun *hayat* olduğunu ancak o hayatta galip gelmek için *bir miktar kitabı* olmak gerektiğini bilecek kadar *flaneur*.

Felsefecilerin (veya *entelektüellerin*) ilginç bir cinsi, *hakikati* yazı yazarak veya unvan kazanarak bulabileceğini düşünüyor. Akademik felsefe, felsefeden çok *akademik* olduğu halde, ve oyunun tabiatı itibarıyla maksadın kendi çalıp, kendi oynamak olduğunu bildikleri halde bu anlayış tuhaf. Hakikat sokakta boyundan büyük bir arabayla kağıt toplayan çocuğa, profesörden daha uzak değil, felsefeci sadece belli *kelimeleri* kullanacak kadar imkan bulmuş, zaman bulmuş bir canlı cinsi ama bunun *takdir* edilmesini bekliyor: Söylediklerinin *biyolojik* tek anlamı, *ben felsefe öğrenecek kadar rahat bir hayat sürdüm* demek olan birinin, *hakikat* kelimesinden alacağı nasip de işte ancak o biyolojik sınırlar içinde: Hemen hemen hiç.

Bu sebeple insanların *entelektüel* faaliyetin biyolojik/sosyal kodlarını kaçırıp, buna fazla önem verdiğini gördüğümde, kafamı koltuk altıma sokup oradan uzaklaşmak istiyorum. Burada yapılan için de aynısını söyleyebilirsiniz, doğru, ama en azından ben kendimi *felsefeciler* kadar yüksek ve *hakikate yakın* görmüyorum.